

На Дончето ѝ домилѣло. Тѣ били самички, нѣмали си нийде никого въ свѣта. Помислила Дончето: — „Той като се загуби презъ деветъ морета, азъ какво ще правя безъ него?“

И намислила Дончето: да си стои луничката на Кося на бузата му, подъ дѣсното око. Да си стои и да не се губи.

Ала не знаяла, какво да направи и какъ да стори, че луничката да си остане.

Запитала Дончето Кося:

— Бате, кой ще дойде да ти вземе луничката?

— Една малка, черна катеричка, — рекълъ Кося. — Ще дойде когато спя, ще се покатери и ще я вземе. Пъкъ азъ като стана и видя, че ми нѣма луничката, на часа ще замина.

— Кжде? — уплашила се Дончето.

— Презъ деветъ морета.

Заплакала Дончето. Разплакалъ се и Кося.

Дѣдо Благой млъкна, послуша се и продължи:

— Оттогава Дончето не заспивала вечерь а все гледала и все слушала: откъде ще влѣзе катеричката да вземе луничката на Кося. И, като не спала сума нощи, една вечерь, рано-рано, легнала, заспала. Посрѣдъ нощъ, не щешъ ли, дошла катеричката. Покатерила се на леглото на Кося, близнала му луничката отъ бузата, подъ дѣсното око, рипнала лекичко и туй то — отишла си. Но като рипнала, бръснала си опашката о бузата на Дончето и изведнѣжъ, на лѣвата буза на Дончето, подъ лѣвото око, излѣзла луничка — Косювата луничка. Не видѣла катеричката въ бързината си луничката на Дончето. Защото такава била тази черна катеричка: бръсне ли съ опашката си, прави луничка; близне ли съ езика си — чисти луничката. А тя — хемъ близнала Кося, хемъ бръснала Дончето. Отъ едного взела, на другого дала. Взела Косювата луничка, пъкъ я дала на Дончето. Но луничката била една и за нея било наречено, че като се загуби тя, тогава чакъ ще иде задъ деветъ морета онзи, който я носи. Пъкъ тя не се загубила, а останала у Дончето. И Кося не трѣгналъ, ами като станалъ и видѣлъ, че луничката му отишла у Дончето, рекълъ си: